

ment, som vedtager en Beslutning om at opfordre sin Regering til at indsætte en saadan Bestemmelse i Traktaterne, og enhver Regering, der handler i den Aand, gør derved et betydningsfuldt Skridt til — og yder tillige andre Stater en virksom Hjælp til — at fjerne al Krigsanledning. Det er med disse Tanker for, Øje, at Forslagsstillerne tillade sig at foreslaa det høje Ting at vedtage følgende Forslag:

Folketinget, som med Tilfredsstillelse har set, at der i den mellem Danmark og de Forenede Stater af Amerika under 24. Januar 1902 afsluttede Konvention var optaget den Bestemmelse, at Meningsforskelligheder, som maatte opstaa mellem de kontraherende Parter om Fortolkningen eller Anvendelsen af nævnte Konvention, og som ikke kunde udjevnes gennem diplomatiske Forhandlinger, skulde undergives Voldgift ved den staaende Voldgiftsdomstol i Haag, opfordrer Regeringen til saa vidt muligt at foranledige, at tilsvarende Bestemmelse optages i enhver fremtidig Traktat eller Overenskomst mellem Danmark og en anden Stat, alene med Undtagelse af de Tilfælde, i hvilke det af særegne Grunde findes hensigtsmæssigt at bringe Sagen under anden Voldgift.

Dinesen: Idet jeg kan henholde mig til den Begrundelse, som er given af den ærede Taler, der nu satte sig (Krabbe), vil jeg kun gøre den korte Bemærkning, at jeg anser den Beslutning, hvorom der her er stillet Forslag, for at være et Forslag, som jeg vil give min Stemme. Jeg tror, at det anviser os at færdes paa et Spor, som, naar saadanne Spørgsmaal maatte opstaa, er det, der lettest og sikrest fører til mulige Vanskeligheders Løsning, og jeg vil ønske, at vi til enhver Tid maa have vor Opmærksomhed henvendt paa at søge saadanne Vanskeligheder løste ad den Vej, der her anvises.

Konseilspræsidenten og Udenrigsministeren (Deuntzer): I Anledning af det fremkomne Forslag skal jeg begynde med at bemærke, at Voldgift jo klart nok er en smuk og sund Tanke og tillige en meget stor Tanke. Naar man kunde faa det, som Idealet kræver, skulde det være en Overenskomst mellem alle Stater om, at alle Stridigheder bleve løste ved Voldgift. Man kan i Princippet ikke have det mindste imod, at man i alle Tilfælde sætter Retten i Stedet for Magten, og da ogsaa Retten er en Magt, og en stor Magt, kunde dette ogsaa udtrykkes saaledes, at man i

Stedet for Voldens Magt skulde sætte Rettens Magt. Men et er, at man ved, hvad Idealet kræver, og et andet, hvad man virkelig kan naa til. Det er ikke saaledes, at det ikke skulde have været forsøgt at træffe Overenskomster, som ganske i Almindelighed gik ud paa, at alle Stridigheder mellem visse Stater skulde afgøres ved Voldgift. Der foreligger, som maaske flere af de ærede Medlemmer bekendt, en Traktat af 1897 mellem England og de forenede Stater i Nordamerika, og som gik ud paa, at samtlige Tvistigheder, som vare eller fremtidig maatte komme mellem de to Stormagter, skulde afgøres ved Voldgift, men denne Traktat blev forkastet af Senatet i Washington. Den blev altsaa ikke til noget. Derimod blev der i 1898 afsluttet en tilsvarende Traktat mellem Italien og Argentina, der gik ud paa det samme, nemlig alle nuværende og fremtidige Tvistigheders Afgørelse ved Voldgift. Nu er det saa mærkeligt, at naar vi vende os til vore danske Forhold, ere vi i Besiddelse af en lignende Traktat, og det endda fra en temmelig gammel Tid. Danmark har den 19. December 1862 afsluttet en Traktat med Venezuela. Den findes i Bekendtgørelse af 10. August 1863, og i denne Traktat findes der en almindelig Bestemmelse om, at alle Stridigheder, der ikke maatte kunne udjevnes ved Forhandling, skulle undergives en venskabelig tredie Magts Voldgift, under Forudsætning af, at Enighed inden en vis Tid kan naas om Voldgiftsmanden. Det er maaske det høje Ting bekendt, at Venezuela ikke er fri for visse Stridigheder med forskellige Lande, og navnlig for Tiden synes det at gaa meget varmt til der, idet Venezuela er blevet uklar med ikke mindre end to Stormagter paa en Gang, nemlig Tyskland og England. Jeg ved nu ikke, om Tyskland og England misunde os den Traktat, vi i 1862 have faaet med Venezuela. Hvis de gøre det, er det for Resten med Urette. Efterat der først i denne Traktat har staaet, at ved Voldgift skal afgøres alle mulige Stridigheder, der maatte opstaa, hedder det, at denne Voldgift skal opnaas ved en tredie venskabelig og neutral Magts Voldgift, og den venskabelige, neutrale Magt skal udvælges ved fælles Overenskomst, førend Parterne skride til den beklagelige Anvendelse af Vaabenmagt. Dette lyder jo meget smukt, men Sagen er den, at naar det kommer til Stykket, drejer det sig netop om at finde denne tredie Magt og at blive enig om at vælge den. Der staar saa meget træffende i selve Traktaten: „Herfra er